

เรื่อง : แก้มป้อง ภาพ : กะหล่ำดาว

เข้านี้ผักกาดและเพื่อนๆ นัดกันไปเล่นน้ำที่ลำธาร และชวนกันปลูกต้นถั่วที่เพิ่งได้เมล็ดมา
พอไปถึงผักกาดและเพื่อนๆ ก็ต้องตกใจ เมื่อพบว่าน้ำในลำธารแห้งขอดและหินแก้วต้นน้ำ
หายไป เหลือเพียงรอยเท้าปริศนาขนาดมหึมา

บรรดาสัตว์พาผู้เฒ่าเต่าไปดูรอยเท้าปริศนา
“แน่แล้วละ รอยเท้านี้เป็นของยักษ์เขียวที่อยู่ในป่าลึก ที่ที่ยักษ์เขียวอยู่นั้นไร่น้ำ ไร่น้ำ
ผู้เฒ่าถอนหายใจแรง “พวกเราต้องรีบไปเอาหินแก้วต้นน้ำกลับมาละ หากช้าเกินไป
ต้นไม้ ผืนดิน สัตว์ป่าจะขาดน้ำล้มตายกันหมด”

ผักกาดและเพื่อนสัตว์ผู้กล้าหาญไม่รอช้า มุ่งหน้า
ตามรอยเท้ายักษ์เขียวเข้าสู่ป่าลึก เดินช้าบ้าง
เร็วบ้าง จนมาถึงป่าหนามแหลมคม

“รอยเท้ายักษ์มุ่งหน้าเข้าไปในนั้น แล้วเราจะไปต่อ
อย่างไรกันดี” ผักกาดหนักใจ

หมูฮู้ดเริ่มกลัว “หนามแหลมและยาวขนาดนี้
ผิวของฉันเรียบไม่มีขน คงรอดผ่านไปได้ ถ้าพวกเธอ
จะลุยเข้าไป ฉันขอกลับไปรอที่บ้านนะ” หมูฮู้ดโบกมือลา
เพื่อนๆ แล้วกลับบ้าน

ผักกาดและเพื่อนๆ ไม่ยอมแพ้ หากิ่งไม้แข็งช่วยกันแหวกทางและลุยเข้าไป
แต่ยิ่งเดินลึกเท่าไร หนามก็ยิ่งแข็ง พื้นดินเริ่มแตกกระแหงอย่างไม่รู้สาเหตุ

กูกไก่เดินไม่ไหว “เท้าของฉันเจ็บ คงไปต่อไม่ไหวแล้วละ ฉันขอย้อนกลับไป
พักก่อนนะ”

หนูจืดพุดขึ้นบ้าง “ฉันก็เริ่มหิวแล้วละ พวกเรากลับบ้านกันก่อนดีกว่าไหม”

ผักกาดก็รู้สึกแสบตัวอยากกลับบ้านเหมือนกัน เมื่อคิดถึง
ความสุขที่บ้าน

“ถ้าหินแก้วตันน้ำยังอยู่ ป่านนี้คงได้เล่นน้ำกับเพื่อนๆ
อย่างเพลิดเพลินใจ เราต้องเร่งเอาหินแก้วตันน้ำกลับคืนมาให้
ได้” ผักกาดลาเพื่อนทั้งสอง แล้วเร่งฝีเท้าเดินต่ออย่างไม่ย่อท้อ

ในที่สุดผักกาดและเพื่อนสัตว์ก็ผ่านป่าหนามออกมาได้ แต่ก็พบทะเลทรายแสนแห้งแล้ง
ผักกาดมองดูน้ำและอาหาร “น้ำเหลือไม่มาก ต่อไปเราคงต้องดื่มอย่างประหยัดนะ”
ข้างแปร์นไม่พอใจ “อากาศร้อนแบบนี้ ถ้าไม่มีน้ำต้องตายแน่ๆ ใครจะไปทนได้ล่ะ”
กระต่ายขาวเสนอว่า “พวกเรากลับไปเตรียมน้ำก่อนดีไหม พรุ่งนี้ค่อยเริ่มเดินทางต่อ”
ข้างแปร์นกับกระต่ายขาวจึงชวนกันกลับบ้านก่อน

ผักกาดรู้สึกหวนใจเรื่องน้ำ ยิ่งทำให้คิดถึงบรรดาสัตว์ที่หมู่บ้าน
“เราเหลือเวลาไม่มากแล้วละ ถ้าเรายิ่งช้า สัตว์ป่า ต้นไม้ก็จะยิ่งขาดน้ำล้มตาย”
ผักกาดยืนยันที่จะเดินทางต่อ เพื่อนทั้งสองโบกมือลาผักกาดกับกระรอกหางฟู
“เดินทางปลอดภัย เอาหินแก้วต้มน้ำกลับมาให้ได้นะ”

ผักกาดกับกระรอกหางฟูเร่งฝีเท้าจนทะเลทรายเริ่มมืดสนิท
อากาศเริ่มเย็นลงเรื่อย ๆ ทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมาตลอดวัน จึงชวน
กันหยุดพักที่ไต้ต้นไม้ใหญ่ กระรอกหางฟูถามผักกาดด้วยความ
ไม่แน่ใจ

“เราจะเอาหินแก้วต้มน้ำคั้นจากเจ้ายักซ์เขียวได้อย่างไร”

ผักกาดนิ่งเงียบ “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่คิดว่าจะต้องมีทาง
แน่นอน”

ทั้งสองยิ้มให้กันและหลับตาลงด้วยความอ่อนเพลีย

คิดถึงแม่เหลือเกิน

AQ

ไม่นำปัญหามาทำให้เกิด
ความท้อถอย

EF

Goal-directed Persistence
มุ่งมั่นเป้าหมาย

ผักกาดเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน อากาศก็เริ่มหนาวลง
ทุกที แต่ก็ยังไม่ถึงเมืองยักษ์เขียวเลย ผักกาดคิดถึงแม่แล้วสิ

“ผักกาดควรทำอย่างไรต่อไป เพื่อนๆ ช่วย ติดสติ๊กเกอร์ดาว ให้ที”

- 1 “เส้นทางอีกตั้งไกล กลับบ้านไปพักก่อนดีกว่า”
- 2 “แม่คงคิดถึงผักกาดมาก ผักกาดจะกลับไปหาแม่”
- 3 “อดทนอีกนิด เพื่อนำหินแก้วคืนน้ำกลับหมู่บ้าน”
- 4 “ถ้ารู้ว่าเหนื่อยขนาดนี้ ผักกาดคงไม่มาตั้งแต่แรก”
- 5 “ถึงจะเหนื่อยก็ต้องอดทน เพื่อความสงบสุขของหมู่บ้าน”

ซ่อมแผนที่นำทาง

กระรอกหางฟูต้องรีบกลับไปตามเพื่อนสัตว์มาช่วย

ผักกาด แต่พายุทะเลทรายพัดแผนที่จนขาด

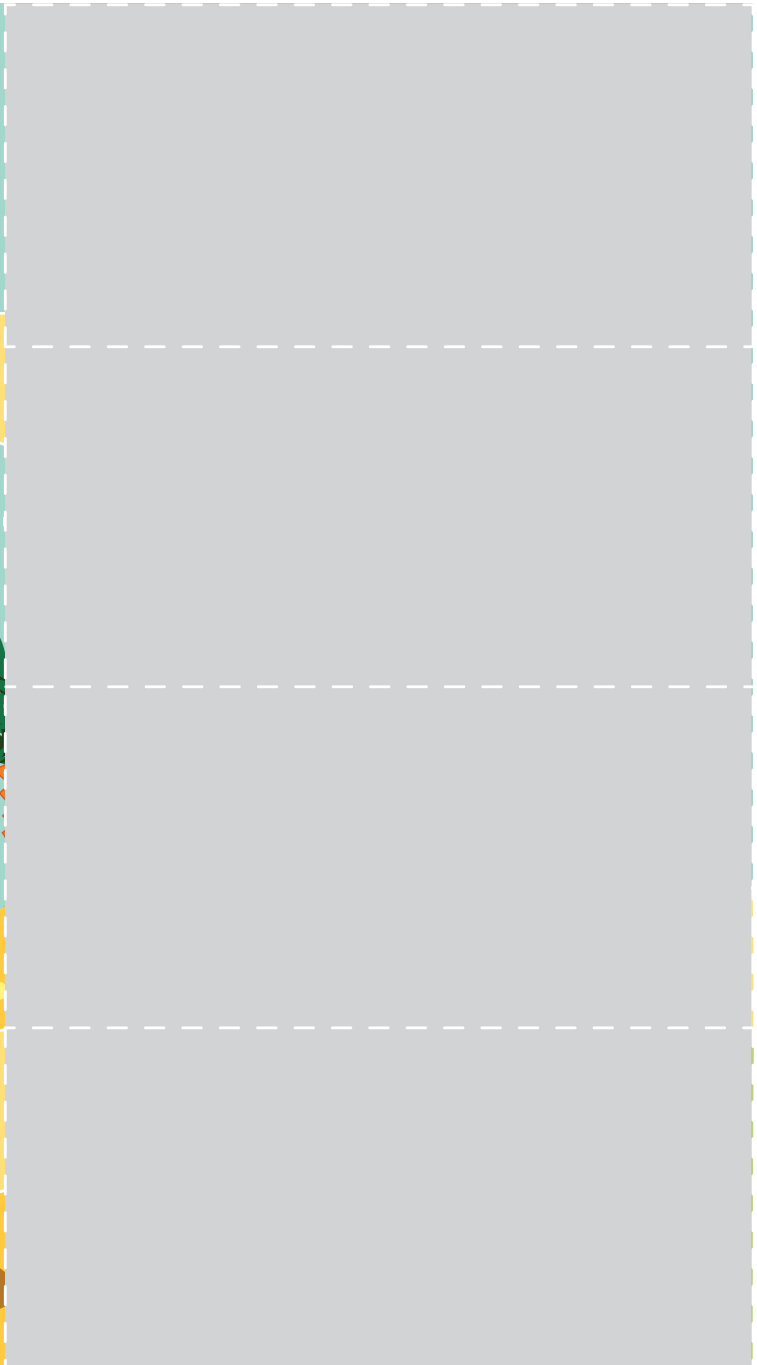
“เพื่อนๆ ช่วย ติดสติ๊กเกอร์ ต่อแผนที่ที่ขาดให้กระรอกหางฟูหน่อยนะ”

AQ

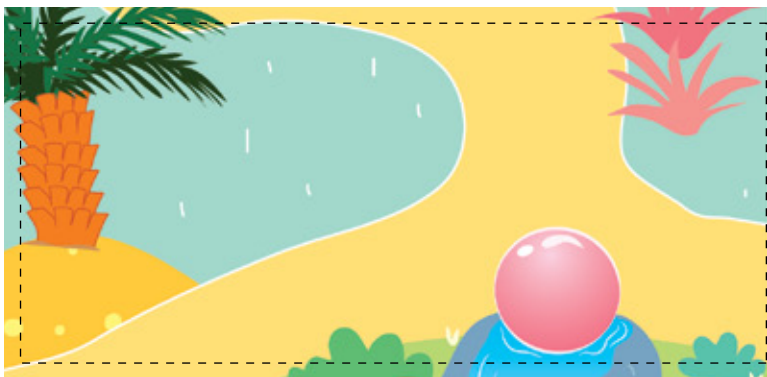
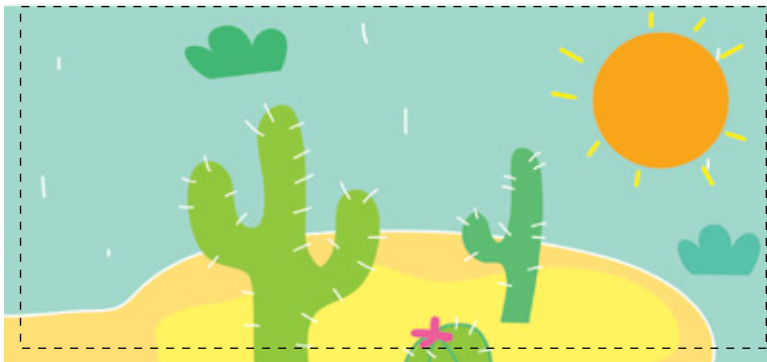
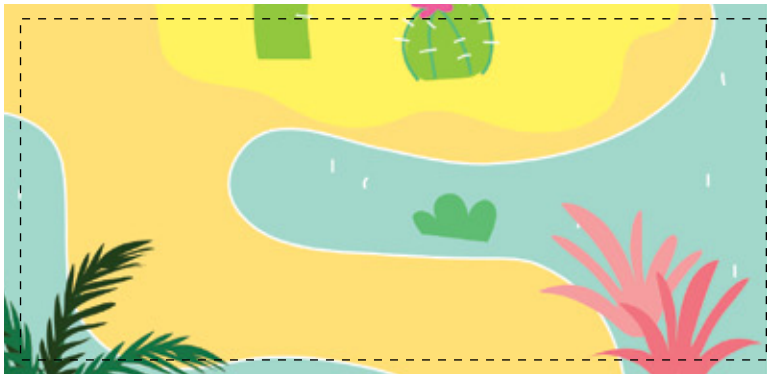
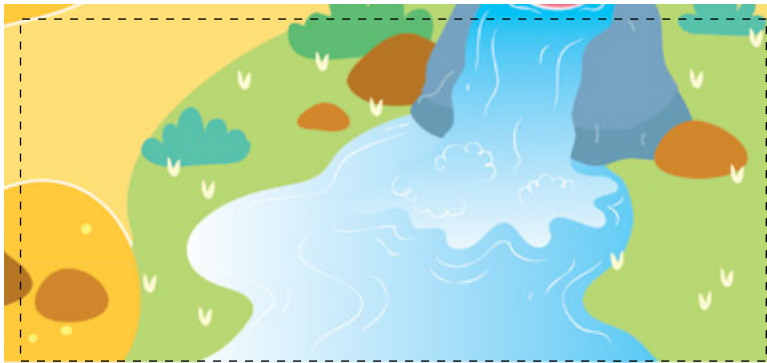
ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น

EF

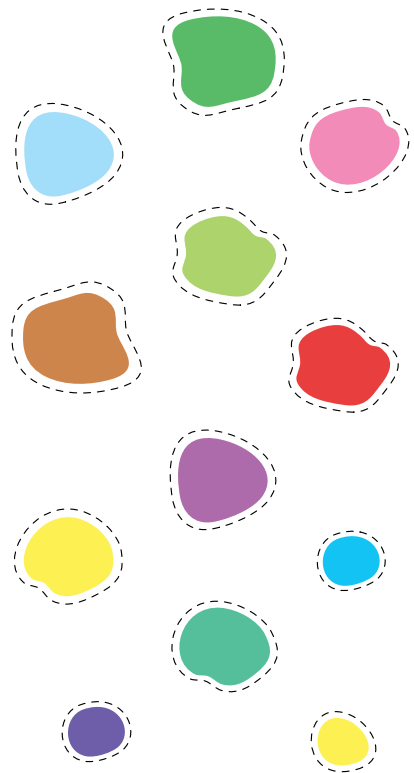
Goal-directed Persistence
มุ่งมั่นเป้าหมาย

กิจกรรม 13

กิจกรรม 12

กิจกรรม 11

